

УДК 32:355.4:659.4

DOI <https://doi.org/10.32782/apfs.v055.2025.52>*Р. С. Шихутський*ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0008-5840-8232>*здобувач вищої освіти**Українського державного університету імені Михайла Драгоманова*

ТРАНСФОРМАЦІЯ ПОЛІТИЧНОЇ КОМУНІКАЦІЇ У ВОЄННИЙ ЧАС: СТРАТЕГІЧНІ, ЕТИЧНІ ТА БЕЗПЕКОВІ ВИМІРИ

Постановка проблеми. У сучасних умовах війни та гібридних загроз політична комунікація перетворилася на ключовий ресурс безпеки та мобілізації суспільства. Вона формує суспільні настрої, консолідує громадян і впливає на міжнародну підтримку. Разом з тим постає етична дилема між швидкістю та ефективністю комунікацій і дотриманням демократичних стандартів.

Актуальність проблеми полягає в потребі глибшого аналізу впливу централізованих інформаційних потоків, емоційних наративів і персоналізованих звернень на стійкість держави. Практичний вимір дослідження дає змогу розробляти ефективні й етично виважені стратегії кризового PR, здатні зміцнювати довіру, забезпечувати стабільність та підвищувати міжнародну легітимність України.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У наукових дослідженнях проблематику трансформації політичної комунікації в умовах війни розкривали Азарова В., Ніколаєць Ю., Трушевич Г., Лисичкина І., Лисичкина Л., Міненко Є., Дебенко І., Коріновська А., Петровський П., Смолянук В., Крилова С. тощо. У працях цих авторів досліджуються питання стратегічних комунікацій, довіри як соціального капіталу, централізації інформаційних потоків, персоналізації звернень політичних лідерів, етичних дилем та інформаційної втоми суспільства.

Водночас залишаються недостатньо опрацьованими аспекти оцінки ефективності централізованих моделей комунікації, розробки етичних стандартів кризового PR та механізмів запобігання інформаційній втомі. Саме ці напрями поглиблено розглядає дана стаття, пропонуючи комплексний підхід до аналізу сучасних викликів політичної комунікації у воєнних умовах.

Метою статті є комплексний аналіз трансформації політичної комунікації в умовах війни та гібридних загроз, зокрема дослідження впливу централізації інформаційних потоків, персоналізованих звернень і стратегічних наративів на рівень суспільної стійкості, довіри та міжнародної підтримки.

Виклад основного матеріалу. У реаліях воєнного часу політична комунікація перетворюється

на критично важливий інструмент, що забезпечує не лише ефективне управління, а й стійкість держави перед загрозами. Вона стає основою взаємодії між владою та суспільством, допомагаючи швидко координувати дії й підтримувати єдність у кризових умовах. У цьому контексті політичний PR виконує функцію мобілізації спільних ресурсів, де інформація слугує одночасно і зброєю, і захисним механізмом, і засобом зміцнення національної консолідації.

Особливого значення набуває емоційний вимір комунікацій, адже страх, властивий суспільству в умовах війни, перетворюється на енергію спротиву, коли політичні лідери апелюють до рішучості, впевненості та віри у власні сили. У цьому процесі вирішальним є рівень довіри до інституцій та керівництва держави, адже саме вона забезпечує ефективність мобілізаційних стратегій. Довіра стає основним соціальним капіталом, без якого навіть найбільш продумані кампанії втрачають ефективність [8].

У воєнний час політична комунікація зазнає докорінної трансформації, переходячи від традиційного інформування до стратегічного управління емоціями та довірою. Вона стає інструментом підтримки легітимності влади, мобілізації ресурсів і збереження стійкості суспільства. Її ефективність визначається поєднанням швидкості, достовірності та мобілізаційного впливу, що робить кризовий PR ключовим елементом сучасної воєнної стратегії [1].

Трансформація інформаційного простору у воєнний час демонструє, наскільки докорінно змінюється роль медіа й політичних комунікацій у кризових умовах. Інформація перестає бути лише засобом передачі новин і перетворюється на стратегічний ресурс, що визначає динаміку суспільних настроїв та рівень мобілізації суспільства.

Однією з визначальних тенденцій воєнного інформаційного середовища стає централізація потоків комунікацій. Держави намагаються контролювати основні джерела повідомлень, створюючи офіційні інформаційні платформи, впроваджуючи регулярні брифінги й формуючи узгоджений порядок денний. Прикладом є наці-

ональний телемарафон, що об'єднують медіа та забезпечують узгодженість у подачі новин [5].

Воєнний інформаційний простір закономірно набуває ознак тотального протистояння, де кожне повідомлення, образ чи символ стають частиною боротьби за інтерпретацію реальності. Пропаганда агресора має на меті деморалізувати суспільство, посіяти паніку та делегітимізувати владу, використовуючи усі доступні методи когнітивного впливу. У відповідь оборонна сторона розробляє контрнаративи, що ґрунтуються на героїзмі військових, стійкості суспільства та підтримці союзників, демонструючи силу та легітимність власної позиції.

Контрпропаганда у воєнному дискурсі виконує не лише реактивну функцію спростування фейків, а й проактивну роль у формуванні позитивних наративів. Залучення національних символів, історичних аналогій та культурних архетипів допомагає відтворювати колективну ідентичність та укріплювати її у свідомості громадян. Якщо пропаганда руйнує довіру, то контрпропаганда навпаки консолідує та мобілізує, виступаючи психологічним щитом і засобом підтримки морального духу суспільства [9].

У цьому контексті особливої ваги набуває інформаційна гігієна, що розглядається як критичний ресурс інформаційної безпеки. Вона полягає у здатності громадян критично оцінювати інформацію, відрізняти факти від фейків і не поширювати їх. Коли дезінформація поширюється швидше за офіційні заяви, формування медіаграмотності та критичного мислення стає невід'ємною частиною національної безпеки і оборони, інтегруючи громадян у процес захисту інформаційного простору.

Міжнародний вимір боротьби з дезінформацією має ключове значення, оскільки інформаційні війни не обмежуються національними кордонами. Держави, міжнародні організації та технологічні компанії змушені координувати свої дії у сфері моніторингу, верифікації та блокування деструктивних кампаній. Соціальні мережі, як головний канал поширення фейків, мають брати на себе не лише комерційну, а й суспільну відповідальність, забезпечуючи безпеку інформаційного простору [14].

У цьому контексті політичний PR перестає бути лише інструментом впливу та перетворюється на стратегічний ресурс безпеки, покликаний координувати суспільні настрої та протидіяти інформаційним загрозам. Взаємодія між державними структурами, медіа та громадянським суспільством набуває особливого значення, оскільки від узгодженості дій залежить здатність країни протистояти дезінформації й підтримувати єдність у критичні моменти. Така інтегрована

модель комунікацій формує основу для ефективного поєднання оборонної політики з інформаційною стійкістю, що стає ключовим фактором у збереженні соціальної цілісності в умовах війни [4].

Трансформація стратегій політичної комунікації в умовах війни свідчить про суттєві зміни у функціонуванні політичних інститутів та їхньому впливі на громадян. Такі зміни продиктовані потребою швидкої адаптації комунікаційних інструментів до екстремальних обставин, де ключовими завданнями стають не лише передача інформації, а й підтримка психологічної стійкості суспільства, збереження довіри та підтвердження легітимності влади.

Персоналізація політичної комунікації також виступає важливим чинником її ефективності в кризових умовах. В умовах загрози суспільство потребує лідера, який не лише приймає рішення, а й символізує національну єдність та уособлює силу народу. Його особистий приклад, риторика та навіть візуальний образ стають носіями ключових меседжів. Приклад України після початку повномасштабної агресії показує, що саме образ Президента України став центром комунікаційної стратегії, уособлюючи стійкість, єдність та міжднародну суб'єктність держави [2].

Український досвід після 24 лютого 2022 року наочно показав, як політична комунікація в умовах війни стає не просто інструментом інформування, а стратегічним чинником виживання держави. Щоденні звернення президента створили унікальну модель комунікації, де поєднувалися звіт про ситуацію на фронті, визнання заслуг військових і громадян, а також звернення до моральних цінностей українського суспільства [2].

Показовим прикладом трансформації державної комунікації у воєнних умовах стало звернення Президента України у першу добу після початку широкомасштабного вторгнення, яке мало виняткове символічне значення. Записане у ніч на 25 лютого 2022 року відео в центрі Києва за участі президента та ключових представників уряду і парламенту стало не лише актом інформування, а й потужним інструментом політичної мобілізації. Ключовий меседж «Ми всі тут. Ми захищаємо нашу незалежність» виконував роль колективного запевнення у готовності влади залишатися з народом, нейтралізував загрозу паніки й сприяв зміцненню довіри до інститутів держави в умовах критичної невизначеності [2].

Не менш важливим стало звернення Президента України до парламенту Великої Британії 8 березня 2022 року, у якому було використано історичні паралелі, що апелювали до досвіду Другої світової війни. Риторичні паралелі з виступами Вінстона Черчилля, насамперед із його закликами до боротьби за кожен клаптик землі,

створювали емоційний місток із британською аудиторією. Така стилістика дозволила посилити відчуття спільності у протистоянні агресії, а також сприяла консолідації міжнародної політичної підтримки. Цей випадок засвідчив, що українська воєнна комунікація спрямована не лише на внутрішню мобілізацію, але й на активне формування солідарності міжнародних партнерів через використання зрозумілих культурних символів і політичних наративів [15].

Ще одним ключовим кроком стало звернення Президента України до Конгресу США 16 березня 2022 року, яке поєднало вербальний і візуальний рівні комунікації. Використання відеораду з кадрами бомбардувань українських міст у поєднанні з риторикою, що апелювала до цінностей демократії та свободи, сприяло формуванню емоційно сильного меседжу. Залучення історичних аналогій із терактами 11 вересня та нападом на Перл-Гарбор дозволило американській аудиторії осмислити війну проти України як трагедію, близьку їхньому власному історичному досвіду [3].

Сукупність цих прикладів виявляє, що трансформація стратегій державної політичної комунікації у воєнних умовах полягає у використанні персоналізованих звернень, емоційно насиченої риторики, воєнних наративів та символічних паралелей. Такий підхід дозволяє одночасно підтримувати єдність та довіру громадян до влади і посилювати міжнародну солідарність, забезпечуючи тим самим багаторівневий захист у сфері політичних комунікацій.

Ключовим чинником цього процесу стає вміння політичних лідерів оперативно змінювати риторику відповідно до динаміки суспільних настроїв, формуючи гнучкі наративи та використовуючи сучасні комунікаційні інструменти. Зокрема, соціальні мережі створюють ілюзію безпосереднього контакту й співучасті, що посилює довіру громадян і змінює відчуття їхньої причетності до спільного подолання кризових викликів.

Міжнародний вимір політичної комунікації у воєнний час набуває особливого значення, оскільки саме він забезпечує стійкість держави та формує стратегічну підтримку з боку союзників. Війна змінює логіку політичної взаємодії, перетворюючи комунікацію не лише на інструмент внутрішньої мобілізації, але й на потужний канал зовнішнього впливу, здатний задавати міжнародний порядок денний.

Важливою складовою воєнної комунікації є побудова образів жертви та героя на міжнародній арені. Образ жертви дозволяє акцентувати увагу світової спільноти на масштабах руйнувань і злочинах агресора, створюючи підґрунтя для морального осуду. Водночас образ героя фор-

мує уявлення про незламність нації та здатність до спротиву, що посилює впевненість партнерів у доцільності їхньої допомоги [10].

Синергія цих наративів створює потужний ресурс, що не лише викликає емоційний відгук у міжнародній спільноті, а й формує відчуття моральної відповідальності за підтримку. Завдяки цьому комунікація перестає бути суто інформаційним процесом і перетворюється на дієвий механізм зміцнення глобальної солідарності та консолідації зусиль навколо спільних цінностей.

Міжнародний політичний PR в умовах війни виконує також функцію довгострокового забезпечення зовнішньополітичної підтримки. Ефективність такої підтримки визначається не лише політичними угодами чи воєнною доцільністю, але й рівнем моральної легітимності, який вибудовується через цілеспрямовану комунікаційну стратегію [7].

Наслідки виявляються у зміні зовнішньополітичних пріоритетів партнерів та рішенні урядів щодо надання допомоги. Емоційно насичені меседжі, що транслюються через офіційні канали та незалежні медіа, здатні впливати на політичні рішення про фінансову, гуманітарну чи військову підтримку.

У результаті сама інформаційна активність стає чинником, який змінює баланс сил у глобальній політиці та підсилює позиції воюючої держави. Системне використання PR-технологій у поєднанні з дипломатичними інструментами створює нову якість міжнародної взаємодії, де політична комунікація стає вирішальною у формуванні союзів, визначенні санкційного тиску та масштабів міжнародної допомоги [7].

Показовим прикладом міжнародного виміру політичної комунікації у воєнних умовах стало звернення Головнокомандувача Збройних сил України Валерія Залужного польською мовою до громадян Польщі з нагоди Дня Війська Польського, що стало своєрідним символом стратегічної близькості між двома народами. Такий формат комунікації продемонстрував готовність українських військових лідерів виходити за межі внутрішнього інформаційного поля, адаптуючи власні меседжі до культурних кодів і очікувань ключових міжнародних партнерів [11].

Цей крок можна інтерпретувати як приклад воєнно-дипломатичного PR, заснованого на емпатії та глибокому розумінні культурних контекстів, спрямованого на формування відчуття взаємної підтримки. Звернення Залужного вийшло за межі стандартної офіційної дипломатичної риторики, перетворившись на символічний жест із виразним емоційним і політичним змістом. У результаті воно стало важливим елементом формування міжнародного іміджу України як держави, здат-

ної цінувати допомогу союзників і вибудовувати наратив спільного спротиву.

Водночас на перший план виходить потреба у прозорості та підзвітності при формуванні комунікаційних стратегій. У воєнних умовах держава концентрує контроль над інформаційними потоками, звужуючи простір свободи слова та спрямовуючи роботу медіа на забезпечення суспільної єдності й підтримку мобілізаційних наративів.

Водночас виникає етична дилема щодо того, хто саме формує ключові наративи та контролює їх поширення. Якщо ці процеси відбуваються без належної відкритості, вони можуть призводити до монополізації істини й зловживань владою. Баланс між гарантуванням безпеки та дотриманням демократичних цінностей стає центральною проблемою для політичних комунікаторів у кризових умовах.

Особливу складність становить феномен інформаційної втоми, що виникає внаслідок постійного потоку повідомлень на тему війни, трагічних новин і мобілізаційних закликів. Перенасичення інформацією знижує здатність громадян критично її сприймати, створюючи загрозу зневіри. Це вимагає від політичних акторів уважного ставлення до психологічних ресурсів аудиторії, вибудови дозованих і змістовно збалансованих комунікаційних кампаній [12].

Серйозною проблемою стає дилема «правда проти ефективності», яка особливо загострюється у міжнародному вимірі. Боротьба за увагу світової громадськості та прагнення забезпечити підтримку часто спонукають політичних акторів до перебільшення загроз чи замовчування проблемних аспектів. Хоча такі кроки можуть мати миттєвий ефект, вони створюють ризик довгострокової дискредитації державної комунікації та зниження довіри як громадян, так і міжнародних партнерів [6].

Відповідно, етика воєнного та політичного PR виявляється в постійному балансуванні між потребою захисту держави та дотриманням принципів відкритої демократичної комунікації. Централізований контроль за інформацією, емоційні маніпуляції, загроза інформаційної втоми та виклики, пов'язані з достовірністю даних, створюють складний простір моральних рішень для політичних акторів. Від того, наскільки вдається поєднати ефективність стратегій із дотриманням етичних стандартів, залежить не лише дієвість комунікації, а й довіра суспільства, стійкість демократичних інститутів та стабільність міжнародної підтримки у довгостроковій перспективі.

Висновки. Умови війни та гібридних загроз докорінно змінили роль політичної комунікації, перетворивши її з інструмента інформування на стратегічний ресурс національної безпеки. Цен-

тралізація інформаційних потоків, персоналізація звернень політичних лідерів і створення емоційно насичених наративів дозволили консолидувати суспільство, підвищити рівень довіри та мобілізаційної готовності, а також забезпечити значну міжнародну підтримку України. Ці процеси підтвердили, що ефективна комунікація здатна змінювати динаміку політичних процесів як у внутрішньому, так і у зовнішньому вимірах.

Водночас активне використання кризового PR виявило низку ризиків, серед яких – загроза інформаційної втоми, етичні дилеми щодо балансу між правдивістю та ефективністю, а також небезпека надмірної централізації комунікацій. Ці виклики свідчать про необхідність формування нових стандартів прозорості, підзвітності та етичної відповідальності, які дозволять зберегти довгострокову довіру суспільства і партнерів, не знижуючи при цьому ефективності мобілізаційних стратегій.

Подальші наукові розвідки мають бути спрямовані на розробку методик оцінки ефективності кризових комунікацій, створення практичних моделей взаємодії держави, медіа та громадянського суспільства, а також вироблення етичних стандартів кризового PR. Важливим напрямом стане аналіз впливу персоналізованих звернень лідерів на стійкість суспільства та міжнародну легітимність, а також вивчення механізмів запобігання інформаційній втомі для підтримання високого рівня громадської залученості у тривалих кризових ситуаціях.

Література

1. Азарова В. Стратегічні комунікації в умовах гібридної війни: погляд від волонтера до науковця : монографія. Київ, 2021. 500 с. URL: https://msj.ukma.edu.ua/wp-content/uploads/2024/01/Stratehichni_komunikatsii_v_umovakh_hibrydnoi_viiny_pohliad_vid_volontera_do_naukovtsia.pdf.
2. Комунікація Президента України Володимира Зеленського в контексті війни: сутність і формати (на прикладах 2023 року) / І. Дебенко та ін. *Наукові інновації та передові технології*. 2023. № 14(28). URL: [https://doi.org/10.52058/2786-5274-2023-14\(28\)-583-590](https://doi.org/10.52058/2786-5274-2023-14(28)-583-590)
3. Коріновська А. "Згадайте Перл-Харбор та 11 вересня": Зеленський звернувся до Конгресу США. *Суспільне. Новини*. URL: <https://suspilne.media/218192-zelenskij-zvertaetsa-do-kongresu-ssa-nazivo>
4. Міненко Є. С. Розвиток інститутів інформаційної безпеки сучасної України як чинник суспільно-політичної стабільності : дис.. за спец. політологія. Український державний університет імені Михайла Драгоманова, Київ, 2024. 257 с. URL: https://udu.edu.ua/images/data_file/viddil_aspirant/Doctor_filosofii/Minenko/Minenko_dis.pdf
5. Ніколаєць Ю. Державна інформаційна політика України в умовах повномасштабного воєнного

вторгнення Російської Федерації: суспільно-мобілізаційний потенціал і ефективність. *Political studies*. 2024. № 1 (7). С. 42–67. URL: <https://doi.org/10.53317/2786-4774-2024-1-3>

6. Політичні технології в сучасних владних процесах : навч. посіб. / В. Смолянук та ін. Київ, 2021. 328 с. URL: <https://ir.kneu.edu.ua:443/handle/2010/38785>

7. Публічно-управлінські детермінанти демократичного розвитку України в умовах війни / П. Петровський та ін. Львів : ЛА «Піраміда», 2024. 172 с. URL: <https://lpnu.ua/sites/default/files/2025/1/28/paragraphs/65921/monografiya-petrovskiy.pdf>

8. Соціальна стійкість українського суспільства в умовах війни: історико-світоглядні виклики / Б. Рейман та ін. *Axis europae*. 2025. № 7. С. 126–145. URL: <https://doi.org/10.69550/3041-1467.7.333203>

9. Lysychkina I., Lysychkina L. Propaganda as a factor influencing the formation of military personnel's mass and collective consciousness. *Честь і закон*. 2024. Т. 3, № 90. С. 60–66.

10. Ongaert D., Soler C. Beyond victim and hero representations? A comparative analysis of UNHCR's Instagram communication strategies for the Syrian and Ukrainian crises. *Journal of refugee studies*. 2024. URL: <https://doi.org/10.1093/jrs/feae035>

11. Shandra A. "We are again facing centuries-old enemy together" : Ukraine's Army chief greets Poles on Army Day. *Euromaidanpress*. URL: <https://euromaidanpress.com/2022/08/15/we-are-again-facing-centuries-old-enemy-together-ukraines-army-chief-greets-poles-on-army-day/>

12. The Combat Path: Sustaining Mental Readiness in Ukrainian Soldiers / О. Hukovskyy та ін. *UA army war college*. URL: <https://publications.armywarcollege.edu/News/Display/Article/3789930/the-combat-path-sustaining-mental-readiness-in-ukrainian-soldiers/>.

13. Trushevykh H. Volodymyr Zelenskyi political image during the Russian-Ukrainian war: an initial analysis. *Reality of politics. estimates – comments – forecasts*. 2022. № 4. С. 81–95.

14. Wintour P. US leading global alliance to counter foreign government disinformation. *the Guardian*. URL: <https://www.theguardian.com/technology/2024/feb/26/us-leading-global-alliance-to-counter-foreign-government-disinformation>

15. Zelensky echoes churchill in historic address to U.K. parliament. *Axios*. URL: <https://www.axios.com/2022/03/08/zelensky-churchill-uk-parliament-ukraine>

Анотація

Шухутський Р. С. Трансформація політичної комунікації у воєнний час: стратегічні, етичні та безпекові виміри. – Стаття.

У дослідженні проаналізовано трансформацію політичної комунікації в умовах війни та гібридних загроз, що дало змогу довести її ключову роль як стратегічного ресурсу національної безпеки. Показано, що комунікація перестала бути лише інструментом інформування, натомість стала механізмом координації суспільних

дій і консолідації громадян навколо спільних цілей. Доведено, що довіра виступає основним соціальним капіталом, який визначає ефективність мобілізаційних стратегій.

Дослідженням виявлено, що централізація інформаційних потоків у воєнних умовах є визначальною тенденцією, яка дозволяє забезпечити узгодженість меседжів і стабільність суспільних настроїв. Проаналізовано практику створення офіційних каналів інформування та координації інформаційної політики, зокрема досвід національного телемарафону.

У роботі досліджено ефективність персоналізованих звернень політичних лідерів, зокрема щоденних комунікацій Президента України, що виконували мобілізаційну та легітимізаційну функції. Доведено, що емоційно насичені наративи та використання зрозумілих символів сприяли посиленню внутрішньої єдності та міжнародної підтримки.

Встановлено, що персоналізація комунікації та використання символічних паралелей дозволяють створювати багаторівневий захист інформаційного простору та підвищувати стійкість суспільства. Такі стратегії посилюють довіру як всередині країни, так і серед міжнародних партнерів.

Дослідженням виявлено й потенційні ризики надмірної централізації комунікацій, інформаційної втоми та етичних дилем, пов'язаних із балансом між правдивістю й ефективністю. Доведено необхідність розробки нових етичних стандартів кризового PR та запровадження гнучких моделей інформування, здатних підтримувати психологічну стійкість суспільства. Доведено, що системне поєднання стратегічних комунікацій і дипломатії здатне зміцнювати міжнародну легітимність держави, впливати на баланс сил у глобальній політиці та розширювати масштаби зовнішньої підтримки України.

Ключові слова: політична комунікація, кризовий PR, стратегічні комунікації, інформаційна безпека, довіра до влади, інформаційна втома, гібридні загрози.

Summary

Shykhutskyi R. S. Transformation of political communication during wartime: strategic, ethical, and security dimensions. – Article.

This study analyzes the transformation of political communication under conditions of war and hybrid threats, proving its crucial role as a strategic resource of national security. It demonstrates that communication has shifted from being merely an information tool to becoming a mechanism for coordinating societal actions and consolidating citizens around common goals. It also establishes that trust serves as a fundamental form of social capital that determines the effectiveness of mobilization strategies.

The research identifies that the centralization of information flows during wartime is a defining trend that ensures message coherence and stability of public sentiment. It examines the practice of creating official information channels and coordinating information policies, including the experience of the national television marathon.

The study evaluates the effectiveness of personalized addresses by political leaders, particularly the daily communications of the President of Ukraine, which performed mobilizing and legitimizing functions. It proves that emotionally charged narratives and the use of recognizable symbols have strengthened internal unity and enhanced international support.

The findings reveal that personalization of communication and the use of symbolic parallels create multi-level protection of the information space and increase societal resilience. These strategies reinforce trust both domestically and among international partners.

The research also identifies potential risks of excessive centralization of communication, information

fatigue, and ethical dilemmas related to balancing truthfulness and efficiency. It proves the need to develop new ethical standards for crisis PR and to introduce flexible information models capable of maintaining the psychological resilience of society. Furthermore, the study demonstrates that the systematic combination of strategic communications and diplomacy can strengthen the state's international legitimacy, influence the balance of power in global politics, and expand the scale of external support for Ukraine.

Key words: political communication, crisis PR, strategic communications, information security, trust in government, information fatigue, hybrid threats.

Дата надходження статті: 25.08.2025

Дата прийняття статті: 04.09.2025

Опубліковано: 30.09.2025